

SZIVÁRGÓ SÖTÉTSÉG 2.5

Szürke
Szobák

finep ●
selection

ON SAI

O N S A I

Szürke
Szobák

S Z I V Á R G Ó S Ö T É T S É G 2,5

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

A szerző előszava

A történet a *Szivárgó sötétség* sorozat második kötete, a *Lucy* után játszódik. A regény végén Scar meghozott egy döntést, a börtönt és a kilátástalanságot választotta, de nem hódolt be a gonosznak.

Ha olvastad a regényt, bizonyára izgatottan várod, mi történik. És várod a harmadik kötetet is, az *Artúrt*.

Ha nem olvastad, és a sorozat ismerete nélkül lapozol bele ebbe a kisregénybe, akkor segítségül pár gyors információ...

Harmincezer lakott bolygó van, és odakint a peremvidéken a császár és a kalózok háborúban állnak. A Galaxisban az emberek mellett mentálok élnek, ilyen telepata lény Lucy, Don és Edna is. Az emberi rasszok mostanára erősen összekeveredtek, a legtöbben barna vagy fekete hajjal és szemmel születnek.

A Szürke szobák a titkosszolgálat börtöne a saját ügynökei részére. Olyanok kerülnek ide, akikre nem lehet rábizonyítani a hazaárulást, társaik cserbenhagyását, így nem végezhetik ki őket.

Ebben a világban már szinte teljesen eltűnt a vallás. A keresztényeket félelmetes szektának tartják, és kétszáz éve statáriális törvény van ellenük. A titkosszolgálat azonnal kivallatná és likvidálná Scart, ha megsejtenék a hitét.

A probléma, hogy az emberlakta világba újra beszivárog Isten és a Gonosz, bármi legyen is ez a kettő.

Jó olvasást!

On Sai

1.

SCAR

SCAR FÖLÉBREDT, DE NEM MOCCANT, a szemét sem nyitotta ki. Érezte, hogy hideg fémpadlón hever. Óvatosan meglapult, az arcát eltakarták a paróka barna tincsei.

Még ott élt benne a vizsga utáni első pillanat, ahogy bejönnek a kiképzők, Kéz átöleli, és sóhajtva mondja, *te kis hülye, három pont kellett volna*. Aztán a hirtelen csípés, amikor Alfa lelövi egy altatópisztollyal.

A világ elsötétült. Majd jött a jelen: a börtön. A Szürke szobák.

– Gyerünk, Bruti! Üsd ki! Üsd ki! – üvöltötték valahol a közelben.

Apránként tisztult ki a tudata, közben a gyomra erősen émelygett, szájába kesernyés nyál gyűlt, hányinger kínozza. Embriópózban hevert az oldalán, a testét tűzforrónak érezte, mégis nyirkos verejték csorgott a hátán és a combja belsején. Ez nem normális ébredés volt, az altató nem okozhatta a tüneteit, sem ezt az idegen szagot, ami körüllegte.

Bárcsak meghalt volna! Bárcsak ne itt lenne, távol a háborútól, a nagy horderejű eseményektől, félredobva, mint egy ócska játék baba, Isten és a gonosz törött játékszere!

Adj jelet, hogy velem vagy! Adj jelet, hogy jól döntöttem... Könyörgöm...

Isten azt mondta, nem jön el, de embereket küld, ha baj van. Olyanokat, akiknek tiszta a szíve... De itt? Mégis, milyen embereket?!

Mi lehet Donnal? Vajon igaz, amit a gonosz mondott? Don, Lucy, Chester, Artúr... mind-mind bajban vannak?

Igen, tudnia kellett volna, észre kellett volna vennie a jeleket... a sötétség szivárog, a szálak összekuszálódnak, az isteni tervbe hiba csúszik...

De nem vette észre.

Mit rontott el? Hol kellett volna másképp dönteni? De hát ő mindig önmaga volt! Nem ezt akarta Isten?

Nem tudta. Nyüzszíteni szeretett volna, de nem mert.

– Üsd ki! Üsd ki! – kántálták a durva férfihangok. A padló rezgése közvetítette a dobogást.

Scar nyelt egyet. Egy dolog volt nagy mellénnyel kijelenteni, hogy „*uraim, kérem, vigyenek a Szürke szobákba!*”. És megint más az, hogy ezt ilyen rohadt hatékonyan meg is tették. Semmi tárgyalás, semmi esély a szökésre... Egyedül maradt. Innen senki nem mentheti ki.

– Szerintem felébredt. Megmoccan az ujjá.

Scar megdermedt. A nő közvetlenül mellette guggolhatott.

– Csak idegrángás – felelt egy okoskodó férfihang. Enyhén az orrából beszélt, talán egy törött és rosszul begyógyult orrsövény miatt. – Tíz perce hozták, de a legkisebb altatótöltet is egy órán át hat. Nála inkább másfél óra, nem túl nagy a súlya.

– Talán nem rögtön hozták be, vagy altató helyett leütötték. Te, Fogó, én úgy érzem, mintha figyelne...

Scar szíve nagyot dobbant. Halkan szuszogott tovább, a légzése egy pillanatra sem változott.

– Na, persze! – gúnyolódott a férfi. – Lulu, már nem kémjelentéseket elemzel!

– Akkor is furcsa, hogy altatva hozták, energiagömbben, és öt fel-fegyverezett kiképzőtiszt kísérte. Még ezt a barom Brutit is csak be-dobták az örök, el se altatták. Láttál már olyat, hogy gömbben hoz-nak valakit?

– Túlkombinálad. – Fogó egy pillanatra elhallgatott, gondolkozott.

– Egyszer láttam, de az pszichopata volt. Hat embert ölt meg az első nap, és nem harcban. Aztán Késes megvárta, míg elalszik, és álmá-ban kinyírta. Viszont ez a csaj tuti szexügynök ezzel a rózsaszín kö-pennyel. Biztos aktus közben kapcsolták le.

Scar meglepődött, hogy a köpeny rajta van, mert a szexvizsga alatt levette. Érezte eddig is, hogy valami borítja a testét, de nem tudta, mi az. Kéz vagy Alfa visszatette volna rá a köpenyt? De miért?

Talán segíteni akarnak, hogy túlélje az első napot... Scar gyomrá-ban csomó ült, és az émelygést felváltotta a félelem.

Hogy fog itt életben maradni?

És akar-e egyáltalán életben maradni? Éveket leélni egy ilyen nyo-morult helyen...

A nő valószínűleg felállt mellőle, mert töprengő hangja most kissé messzebről hallatszott. A börtön zsongása, a közeli harc zaja már-már elnyomta a szavait:

– Nagyon rossz előérzetem van. Késes miért nem állt be a párharc-ba? Megnézte a lányt, aztán úgy nevetett, mint aki tud valamit, és azt mondta, ez mókás lesz.

– Mókás?! – Fogó idegesen káromkodott. – Biztos, hogy ezt a szót használta? Lulu, ne csináld már, csak be akarsz paráztatni...

A tompa zaj üvöltéssé erősödött, a börtönlakók ujjongtak. Majd egy kellemes, dallamosan konferáló férfihang hallatszott:

– Brutit, a szüzek deflorálója, az orrok pépesítője újra nyert! Gra-tulálunk a zseniális orvtámadáshoz! Mindig őszinte öröm ennyi

alattomoságot látni, micsoda herecsavarás! Szinte könnybe lábadt a szemem...

Vaskos röhögés felelt rá.

– Szájba basszalak, Késés?! – bödült fel egy mélyebb hang. – Na, akar még valaki pofont, vagy enyém a nő, és dughatok végre?

– Türelem! Egy kis szórakozás nekünk is jár! – zendült a konferáló Késés hangja. – Uraim, még valaki? Vagy kénytelen leszek végignézni, ahogy Bruti pajtás nyilvánosan előveszi a farkát?

– Pajtás a jó kurva anyád!

– Késés, elég! Ne szórakozz már velem! – A felcsattanó, parancsoló basszus egy harmadik férfié volt. – Ha nem akarsz megvívni a nőért, állj le! Bruti, tiéd a lány, de kevés a vaga, úgyhogy ezt ne nyírd ki, mint a múltkorit. Amíg életben marad, azt csinálsz vele, amit akarsz.

– Meg amit enged – nevetett gúnyosan Késés. – Láttad a lábkörmeit, Acél?

Scar el nem tudta képzelni, mi baj lehet a körmeivel. Kezdte érdekelni a beszélgetés, valahogy morbid volt, hogy egy börtönben pedikűrproblémák akadnak. De Bruti fenyegetőzni kezdett, és Késés éles, gúnyos nevetése hallatszott.

– Remélem, tényleg ájult vagy – sóhajtotta Lulu. – Ez rohadt fájdalmas lesz, kislány.

– Tűnjünk már el! – hadarta Fogó.

Scar száraz szájjal nyelt egyet. Kizárt minden zajt, és a közeledő léptekre összpontosított. Tudta, egyetlen, brutálisan erős ütést kellene bevinnie, csontot törnie, de a következő gondolata az volt, hogy minek... Nem akart élni, nem akart egy ilyen pokoli helyen életben maradni. Távol az úrtól, távol Istentől, távol az álmaitól...

– Hé, táguljatok onnan, hadd lássuk, mi történik! – parancsolta Acél, a vezér.

– Hölgyeim, és uraim! Vajon feláll Bruti farka ekkora nyilvánosság előtt? Van egyáltalán akkora, hogy észrevegyük? – Késes hangjára újra vaskos röhögés támadt, zengett tőle a börtön.

Scar összeszorította az állkapcsát. Gyors halál, már csak ennyit akart, és visszajutni Istenhez. Fel kell hergelnie a férfit, hogy azonnal megölje őt.

Bruti mellette termett, és megmarkolta a combját, Scar az érintésre már akkor reflexből rúgott, mielőtt kinyitotta volna a szemét. És ugyanilyen ösztönösen oldalra pördült.

– Hé! – ordította Bruti, mintha személyes sértésnek venné. Pontosan olyan tagbaszakadt, alacsony homlokú állat volt, mint ahogy a neve sugallta. A zöld katonai gyakorlónadrág felett, meztelen mellkasán vércseppek látszottak, de nem az ő vére, a korábbi ellenfeleké lehetett.

Scar nem várta meg, míg elkapja, továbbgurult, majd talpra szökent.

– Micsoda helyes kis fekete bőrsort villant ki! Bruti fiam, segítsünk megtudni, mi van a köpeny alatt, vagy meggy egyedül is?

– Kussolj már, Késes! – Bruti oldalra kapta a fejét. – Beverjek egyet neked is?

Scar menekülési utat keresett. Meglepetésére nem cellában voltak, hanem egy hatalmas csarnokban. Nagyjából négyszáz férfit látott, többségében vézna alakokat, szakadt ruhában, szakállasan, és csak maroknyi nőt, egyesek arcán sebek látszottak, mások meglepően jól tápláltnak tűntek. Nem látott rácsokat és őrköt, a börtön automatikusan működhetett.

Hátrapillantott. A bejárati ajtót és a teljes falat egy hatalmas zöld energiamező borította. Előtte, az üres téren állt ő és Bruti, körülöttük az emberek. A csarnok másik felében különös, két méter magas

oszlopokat látott szertesét. Ágy, asztal egy darab se, bár ezt a tömegtől nehezen lehetett pontosan kivenni. A jobb oldali falon ételkiadó tálcák csíkja látszott, egészen a plafonig, hogy fel kelljen mászni, harcolni a kajáért. A bal oldali falon két ajtó nyílt, talán a vizesblokkok.

Lucy valami bizarr logika lapján tervezhette ezt a helyet, nem a szokásos kockamániája szerint, ahogy az épületkomplexum többi szintjét.

– Te, az a pirinyó dudor a gatyád elején csak nem a...?

– Ha még egy szót szólsz, Késes...! – ordította Bruti.

– Jól látom, Bruti, inkább engem akarsz, mint ezt a cuki vagácskát? Mik derülnek ki! – Késes gúnyosan röhögött, és vele együtt a tömeg is.

– Te! Te! – Bruti feje elvörösödött, látszott, hogy dühében nem találja a szavakat.

– Miért hagyod magad heccelni? – nevetett Acél is.

Scar először a bandafőnököt nézte meg, Acél szögletes arcú, nagydarab fickó volt, és viszonylag fiatal, talán huszonöt éves lehetett. Mindenki abban a holmiban volt, amiben behozták. Kincstári zöld trikók és fekete kalózzruhák közé színes foltként keveredett a csempészek sárga, kék vagy piros műanyag nadrágja. Acél fehér harci öltözetben volt, valószínűleg valamilyen jeges bolygón kapcsolták le.

Aztán Késesre pillantott, és meglepődött. A harmincas férfi még ebből a tarka társaságból is kilógott. Meghökkenően festett feketére kihúzott szemmel, kifestett szempillával, mint valami jóképű énekes vagy szexügynök, aki mellől csak a rúd hiányzik, hogy vonaglani kezdjen.

De Scar nem dőlt be a feminin arcnak, sem a karcsú, izmos testnek. A fekete bőrnadrág oldalán és a mellény szegélyén állati prém csíkja húzódott. Ilyet az arénaharcosok viselnek, akik pénzért bármikor megküzdenek Ferrington kutyáival. A végeken csak azok merik felvenni ezt a holmit, akik nem térnek ki a balhék elől.

Késés észrevette, hogy őt nézi, mert elmosolyodott, valami csúfondáros félmosollyal. Scar egy pillanatra úgy érezte, megáll az idő.

Összekapcsolódott a pillantásuk, és a tarkóján hideg verejték jelent meg, ahogy a férfi felmérte. Aztán Késés kissé oldalra billentette a fejét, a nézése megváltozott, tekintete Scar bokájára siklott, majd játékosan felkúszott a combján, egészen a köpeny aljáig. Vágy volt ebben nézésben, és ígéret, hogy *megvédelek, kellesz nekem*. Talán azt várta, hogy zavarba jön tőle, vagy nőként reagál, de Scar meredten, megvetően viszonzta a pillantását, nem hatott rá Késés szuggesztív kisugárzása.

Hirtelen durva rántást érzett. Bruti elkapta a köpeny szélét, és le akarta róla tépni.

Váratlanul érte a támadás. Hallotta Késés gúnyos nevetését, és dühödten jött rá, a férfi csak szórakozott vele, elvonta a figyelmét.

Scar hagyta magát közelebb húzni, majd váratlanul ütött, és kifordult oldalra. A köpeny Bruti kezében maradt. Amikor a combtőig erő rózsaszín anyag lekerült róla, és a rabok meglátták a fekete topot, a kis sortot, a körülöttük álló tömeg élvezettel cuppogni és füttyülni kezdett, tetszett nekik a játék.

Scar megrettent, bevitt egy félköríves rúgást, és visszaszerezte a nagydarab férfitől a köpenyt. Riadtan szorította a melléhez, az anyag a testéhez simult, puha szőrméjével szinte simogatta a combját. Úgy szorította, olyan rémülettel, mintha az astori éjszakában állna

védtelen kamaszlányként, és egy kalóz tört volna be a szobájába. Ijeden hátrált két lépést.

Meghökkennt csend támadt, a tömeg elhallgatott. Lélegzet-visszafojtva bámulták, a feszültség tapintható volt a hatalmas csarnokban. Bruti akaratlanul eltátotta a száját, és Scar nem értette, miért.

Késes hangja oldotta fel a döbbenetet:

– A rohadt életbe! Tíz éve nem láttam ilyen szexi mozdulatot. Bruti pajtás, siess, ezt a csajt mind meg akarjuk húzni!

Szexi?! Scar hirtelen észbekapott. Mi a fenét csinál?! Szűzlányt játszik négyszáz kiéhezett rab előtt?!

Aztán rájött, mit tett. Mint valami villámcsapás, olyan volt a megvilágosodás. Ugyanazt csinálja, amit mindig. Tucatnyi mozdulat jutott eszébe... a navrani akadémia, ahol kötelező úszás után magához szorította a törülközőt... Hort, aki elől szintén elhúzódott, és aki be-kattant, és rámászott... Grulo, aki ugyanígy észrevette, hogy szégyenlős... Normális emberek csak viccelődtek ezen, vagy beszóltak, de aki elmebeteg volt, az mind beindult tőle...

Scar ott, négyszáz rab gyűrűjében, életveszélyben hirtelen megvilágosodott. Nem véletlenek a visszatérő élethelyzetek, nem véletlen, ha valaki mindig ugyanabba a szituációba keveredik. A test elfogadása és a hatalmi sorrend – ez a két témakör ismétlődött az életében, az élet újra és újra szembesítette velük, egyre magasabbra emelve a tétet.

Úgy szorította a köpenyt, mintha a múlt egy darabkája lenne. És az is volt.

Gertrúd néni, a nagynénje minden este a nemi erőszakkal riogatta... Őt egyszer elkapták csempészek, és majdnem bántották.

Miért nem vette észre eddig? Ez nem az ő félelme, ez családi minta.

Arra eszmélt, hogy a tömeg újra hujjogatni kezd. Acél, a bandavezér most már magának követelte őt, Késes megint a lábkörmökkel jött, a

felháborodott Bruti meg a börtön kimondatlan szabályaival. Megvívott a nőért, így az övé.

Scar elvette maga elől a köpenyt, és hagyta, hadd hulljon ki a kezéből. Nézte a lehanyatló rózsaszín anyagot, a lány elomlást, ahogy a sűrke fémpadrón finom ráncokat vetve elterül. Az egyetlen lágyság volt ezen a kemény helyen.

Acél szava elakadt, Bruti újra bambán eltátotta a száját, a tömeg zszibongása elhallgatott. Scar felpillantott. Őt figyelték. Régi kémek, ügynökök, elemzők, nála profibb képzést kapott emberek...

Testiség és hatalom. Ideje valami újat kipróbálni.

Behunyta a szemét, és fölemelte a karját. A barna álhajba túrt, és életében először élvezte, hogy csábítónak tartják, hogy férfiak pillantása tapad a bőrére, csípője ívére. Mi hát a gyenge pontjuk, ha nem a női test? Minden hiány sóvárgáshoz vezet.

– Anyám, de merev a farkam – nyögte Bruti, és már bogozta elől a nadrágját. – Vége megjött az eszed!

Scar kinyitotta a szemét. Látta, hogy háttérben Késes Acél vállára teszi a kezét, és visszatartja a kelletlen bandavezért.

Aztán csak a puffanásokra emlékezett.

Bruti döbbsent arcára, majd a vérre, ahogy eltörte az orrát. Jó volt kiengedni a dühöt, az egész nap feszültségét, és ütni-rúgni a nála lassúbb monstrumot. Bruti jó homokzsák volt, kemény, izmos, aki újra és újra feláll, még dülöngélve is küzdeni akar. Mocskos megjegyzései egyre jobban bősztítették Scart.

Míg végül egy célzott bénító ütést vitt be a torkára. A bikanyak miatt erősebben ütött, hogy biztos elérje az idegeket, így majdnem eltörte a férfi nyelőcsövét.

Bruti megdermedt, elnémult, és fennakadt szemmel a nyakát markolászta. Látszott rajta a rémület, amiért nem kap levegőt, és a

felismerés, hogy megtörtént a lehetetlen, ebbe akár bele is halhat. Térdre esett és hörgött, homlokán csorgott az izzadság a pániktól.

Csend volt, csak a fuldokló gurgulázás hangjai hallatszottak. A volt ügynökök némán figyeltek, Scar érezte a bőrén, hogy ezek már másfajta tekintetek, az eddigi ösztönszintű agressziót felváltotta a régi rutin, a régi elemzési szokások. Tudta, hogy idegen nekik a harcmodor, és azon gondolkoznak, ki ő, mi ő. És hogyan lehet, hogy egyetlen ütést sem kapott.

Bruti a lábainál hörgött, Scar csak egy pillantást vetett rá, majd körbenézett, és Márk csempészstílusában odavetette:

– Rohadt szar napom volt, kiscsillagok. Ki szeretne még papás-mamást játszani?

2.

KÉSES

KÉSES AZON KEVESEK KÖZÉ TARTOZOTT, akik tudták, hogy a börtön a „*Szürke szobák*” nevet nem a színéről kapta, hanem arról a számítógépes játékról, amit tesztként használtak a vezetőképésen. Az élethű szimuláció őrjítő volt, hiába törte fel a szobák ajtaját, mögötte újabb szürke szoba, újabb ajtó, egészen a végtelenségig. Bármilyen erős volt az akarat, találékony az elme, nem volt kiút, csak az ismétlődő helyzet, egyforma ajtók, és újra egyforma szobák. Normális ember küzd napokon át, majd dühöng, végül apátiába zuhan. De Késes sosem volt normális. Ez nem tartozott a hibái közé.

A dühöngés gyors szakasza után elkezdett játszani. Önmagát szórazottatta, miközben feltörte az ajtókat, és szívósan várt, hogy odakint megünják. Egy elmejáték zajlott közte és Trent, a koordinátor között. Végül Trent adta fel, kihozta a tudatát a programból.

Késes a börtönben is ezt tette. Játszott, néha kegyetlen játékokat, és várt. Mire? Lehetőségre. Szökésre, földrengésre, bármire. Arra, hogy Trent beismerje, hibázott.

A rózsaszín köpeny érdekességet jelentett, egy napra megtette, talán kettőre is. A kiképzők olyan védelemmel hozták be a lányt, ami

képtelenség. És pont, mert túlzó volt, inkább féltésnek látszott: esélyt akartak adni a lánynak, időt, hogy ne eszméletlenül erőszakolják meg. Jól számoltak, mert Acél kivárt, nem csapott le rá, inkább harcot hirdetett érte.

Késes jól szórakozott. Vicces volt, ahogy a csitri előbb előadta a szűzlányt, majd amikor az a csököttagyú Bruti bevette, és óvatlanul közel engedte magához, meg is fizetett érte. Mókás, de csak addig, míg Bruti nem fetrengett fulladozva a földön. Késes nem a primitív felderítőt sajnálta, hanem hogy a történet rossz irányba kanyarodik. A lánynak most meg kéne ölnie, majd bátran, de kissé hízelkedve megkönyékeznie Acélt. Az erős nők mindig ezt tették, a bandavezér hálotársai lettek, felismerve, hogy ez a legjobb pozíció, amit elérhetnek.

Csakhogy ez a mezítlásos lány csípőre tette a kezét, és olyan hanghordozással, ami azonnal a halálos ítéletét jelentette, azt mondta:

– Rohadt szar napom volt, kiscsillagok. Ki szeretne még papás-mamást játszani?

Késes látta, ahogy a rabok összenéznek. Talán az előbb még hajlottak volna némi szimpátiára, de most már az agyonverésre szavaztak.

– Mondtál valamit? – kérdezte gúnyosan Acél. Ujját a fehér nadrág övébe fűzte, és a barna félhosszú hajtól a kis topon és sorton át egészen a lábujjáig végigmérte a lányt. Ez már a vezér fellépése volt, aki nem tűrheti a pimaszságot.

Késes elhúzta a száját, az új játékszer pillanatok alatt tönkremegy. Sem a lincselés, sem a nemi erőszak nem tartozott a szórakozásai közé, ezek túl egyszerűek, túlon túl gyors kimenetelűek voltak. Épp meg akart szólalni, amikor a lány újra Brutira nézett.

– Lila a szád. Vedd el a kezed, kilazítom a nyakad!

Bruti már a padlón fetrengett, a hörgő hangok is egyre halkabbak lettek. A torkát markolászta, és rettegve nézte a lányt.

– Segítesz neki? – kérdezte kíváncsian Lulu, alt hangja elmélyült a figyelemtől. Késes meglepve pillantott rá, a nő zseniális elemző volt, de mindig háttérbe húzódott. Szokatlan dolog, hogy a börtön nyilvánossága előtt megszólal. – Miért nem ölod meg?

– Mert akkor meghal – mondta a lány valami végtelen természetességgel.

Aztán ugyanezzel a természetességgel úgy rúgta tükön Brutit, hogy a férfi fájdalomában az ágyékához kapta a kezét. A lány két ujjal lecsapott a szabaddá vált nyakra. Bruti kapkodva, hangos zihálással kezdett újra lélegezni.

A nő ekkor a férfiak gyűrűjére nézett, de úgy tűnt, agyilag nem fogja fel, hogy őt itt mindjárt agyonverik, mert megállapodott a szeme Acél hófehér nadrágján:

– Mosógép vagy mentál? – kérdezte kíváncsian.

– Mi van? – kérdezte Acél értetlenül.

Késes és Lulu szeme összevillant. Az idegen a legfontosabb kérdést tette föl: ki őrzi a börtönt. A mentálok tisztaságmániában szenvednek, Lucy is, így háromnaponta fertőtlenítette a helyet. Az nem zavarta, ha valaki megsérült, haldoklott, de egy koszos ruha, pár baktérium már igen.

Késes idejét látta, hogy kézbe vegye a helyzetet, mielőtt Acél hatalmi kérdést csinál a korábbi beszélésből. Vidáman elkiáltotta magát:

– Bruti pajtás fülét-farkát behúzza heverészget. Acél, mit gondolsz, nem kéne bunyót hirdetni? Úgy látom, ez a kiscsillag szeretne pár pofont! Megmutatjuk neki, milyen a sminkelés börtön módra?

A csarnokban visszhangzott a felcsattanó harsány röhögés. A tömeg műsort akart, és Késes örömmel megadta. Acél nem erőltette, hogy maga végezzen a lánnyal, hanem kiválasztott ötöt a jelentkezőkből. Némi vita támadt, ki legyen az első küzdő.

A lány közben szórakozottan ácsorgott, és nem figyelt sem a gyűlölködő tekintettel elotródó Brutira, se a leendő küzdőtársakra. Jobbra nézett, a börtön falát vizsgálta, pillantása végigsiklott a plafonig nyúló vízszintes csíkokon, melyek mögött egy óriási ételkiadó lapult.

Késes némi ingerültséget érzett. Miért nem fél? Ennyire erős, vagy ennyire hülye? Hát semmi túlélési ösztön nem szorult belé? Úgy vélte, ideje felpörgetni a dolgokat, úgyhogy gúnyosan megjegyezte a vitázóknak:

– Mit balhéztok? Nincs bennetek csapatszellem? Miért nem kapjátok el közösen?

Felharsant a nevetés, és elindult a poénkodás, mit tennének a nővel. Az íratlan szabályok már egy ideje tiltották a csoportos erőszakot. Csótány és Rinya arca elborult, Késes hajdan maga hozta ezt a szabályt, és tudták, elválná a torkukat, ha megpróbálnák. Más az, ha a tömeg megindul, mint majdnem az előbb tette, és megint más, ha közös vadászatot akar tartani egy csapat.

Csakhogy a lány nem tudhatta mindezt, a teste megfeszült, a száját összeszorította a poénokra. Mintha egy kapcsolót átkattintottak volna benne, olyan indulattal sziszegte:

– Ti öten? Vagy van még jelentkező?

Nem várt választ, két ugrással ott termett, szinte berobbant a csapat közepébe, és olyan rúgássorozatot vitt be, melyet még életükben nem láttak. A tömeg akaratlanul hátrébb húzódott, helyet adott a verekedőknek, még Acél is döbbenet visszakozott pár lépést.

Az ütések és puffanások közé hamarosan jajgatás és anyázás vegyült. A lány gyors és brutális volt, de nem ez volt a megdöbbenő, hanem maga a harcmodor. Már Brutival szemben is furcsának tűnt, de most, hogy csillag alakban küzdött öt emberrel, világhosszá vált, hogy

ez nem bokszt vagy bármilyen más ismert küzdősport. A tömegben többen meghökkenve szitkozódta.

– Mintha visszafogná magát – csendült a női alt Késes füle mellett.

Késes majdnem reflexből ütött, de szerencsére rájött, hogy Lulu az. Észre se vette, mikor került mögé a barna hajú, jelentéktelen elemző.

– Nem hinném. Nézd azt a rúgást! – morogta Késes. – Valószínűleg megrepedt pár borda.

– De nem tört el. És nem támad ugyanoda kétszer.

Valóban. A lány dühös volt, agresszív, de amikor valaki elesett, nem támadta meg újra, hanem kivárta, míg feláll, ami egyszerűen ostobaság volt.

– Láttál már ilyen harcmódot, Lulu? Olyan mozdulatokat csinál... ez képtelenség...

– Élőben soha. De felvételen igen. – Lulu élvezte, hogy övé az információ, és így övé a hatalom. Közelebb hajolt, és Késes eltúrte, hogy a nő lehelete a nyakát csiklandozza. – Megmondom, mi ez, ha hülyét csinálsz Szókéből. Elvette a kajámat.

Régi játékuk volt, hogy üzletelnek. Lulu bárkiből kiszedett bármit, Késes pedig szívesen fizetett érte apróbb szívességekkel. Csak biccenett válaszul.

– Egy történelmi film volt, abervadászok harcoltak rajta – suttogta. Késes döbbenetben Lulura meredt, de a nő csillogó szemmel bólintott. – Brutinál még nem voltam benne biztos, de most, hogy jobban előjön a harcmódor, már igen. Csakhogy nem mentál, akkor nem lenének a testén zúzódások.

A tömeg hirtelen felhördült, az egyöntetű, mély hang visszhangzott a csarnokban. A lány végleg kiütött három embert, viszont Zúzós elkapta a nő barna haját, és marokra fogta. Közben Piskóta is bevitt egy jobbhorgot.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A lány gyors mozdulattal a tarkójához nyúlt, majd könnyedén ki-
pördült az őt tartó marokból.

Csak épp a haját hagyta ott.

– Paróka?!

A váratlan fejleményre többen elkezdtek nevetni és hujjogni, pá-
ran már a lányt biztatták. A kicsi győz a nagyok ellen dolog mindig
népszerű.

Késes azonban összeráncolta a homlokát. Valahogy rossz érzése
támadt. Jobban megnézte az idegent, és elakadt a szava. De Zúzó is
meglátta a furcsaságot, és rémülten felordított:

– A szeme! Nézzétek a szemét!

A lány leállt a harccal, és zavartan körbenézett. Az egyik szeme
zöld volt, a másik barna.

Mint egy mutánsnak.